

Schuldigen van de ammoniakmythe blijken slechte verliezers

Een jaar geleden vroeg ik tijdens een vergadering waarom de ZLTO toch samen met de provincie Brabant aan reconstructie plannen werkten die gebaseerd waren op depositie beleid terwijl dit in het regeerakkoord afgeschaft was. Het antwoord was dat ze aan de slag wilden. Toen ik vragen stelde over de vraag of er ooit aantoonbaar schade was waargenomen door ammoniak aan de zogenaamde kwetsbare natuur, werden er de standaard ontwijkantwoorden gegeven zoals: gepasseerd station, trekken aan een dood paard, en maatschappelijke acceptatie. Deze drie standaard antwoorden zijn meestal vrij te vertalen in: Sorry dat we u nooit geïnformeerd hebben want we hebben zitten slapen maar terwijl we sliepen hebben we wel maatschappelijke consensus nagestreefd. Tot mijn verbazing lees ik op 15 juni het gezamenlijk standpunt tussen LTO Nederland en Stichting Natuur en Milieu (SNM). In deze samenzwering klampen beide organisaties zich vast aan een depositie beleid voor varkens en kippen in de buurt van de zogenaamde kwetsbare natuur. Deze samenzwering dient meerdere doelen. In de eerste plaats het voorkomen van gezichtsverlies tegenover hun leden. Tevens dient het ammoniak beleid weer voor het boycotten van boeren in de buurt van natuurgebieden. Op deze manier krijgt men deze waardevolle ruimte oneigenlijk en veel te goedkoop in handen van de overheid en of natuurorganisaties. Het ergste van deze zaak is dat de voorzitter van de ZLTO de heer Vermeer en de heer Scholte Albers samen met de heer Vogelzang van SNM met hun samenzwering door de Haagse wandelgangen aan het lobbyen zijn geweest. Dit om de VVD en de waarheid de loef af te steken. De heer Vermeer verdedigt de erfenis van de NCB (het lijk uit de kast) die toentertijd onder leiding van de heer Latijnhouders ook weer snel aan de slag wilden met hun ammoniak reductie plannen en zo veel te snel door de bocht gingen. De heer Scholte Albers was destijds de ammoniak deskundige van de GLTO die geen oor had voor de wetenschappelijke feiten van tal van chemici die beweerden dat ammoniak een zegen voor ons milieu was. De gelijkenis met de huidige reconstructie plannen is weer groot. Alweer wordt er met behulp van Haagse en Provinciale vergadersubsidies deze milieuzwets aanvaard om er als organisatie beter van te worden. Dit terwijl ons imago onder andere door deze handelwijze tot een dieptepunt is gedaald. De heer Vogelzang probeert met deze samenzwering het gezichtsverlies voor de SNM te redden omdat boeren in de buurt van kwetsbare natuur juist zure regen voorkomen. Omdat deze waarheid nooit aan het licht mag komen moeten de laatste boeren in de buurt van de natuur het veld ruimen om zo alle bewijslast op te ruimen. De bewijslast zijn de bossen die niet dood gingen en volgens bosdeskundigen in een optimale conditie verkeren. Nu blijkt dat juist de schuldigen van deze ammoniakmythe zich als een stelletje hooligans gedragen na een verloren wedstrijd. Op het moment dat de agrarische sector bijna deze wedstrijd wint zullen de schuldigen van de verliezen uit het verleden deze wedstrijd wel eens flink verstoren met alle gevolgen van imagoschade van dien. Het ergste van alles is dat we van deze wan bestuurders voorlopig nog niet af zijn. Beide organisaties barsten van het geld en hebben een ding gemeen. Als ze morgen hun statuten wijzigen dat uittredende leden hun kapitaal aandeel mee mogen nemen, hebben ze overmorgen geen leden meer. Met andere woorden, ze zijn hun bestaansrecht niet waard.

23-06-2000

Peter Verstegen, Vierlingsbeek